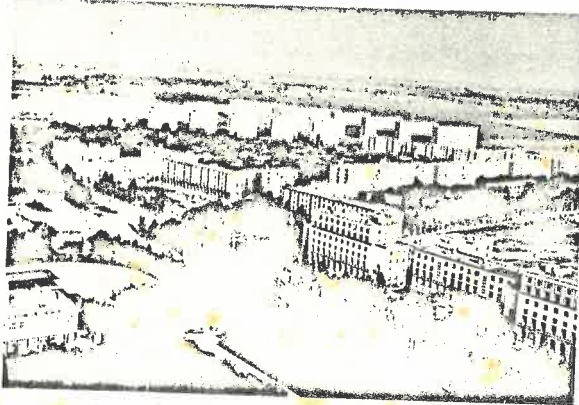

In quel preciso momento ("ברגע הזה"), 1950, Sessanta racconti ("שישים סיפורים"), 1958; I sette messaggeri ("שבעת השליחים"), 1942, Paura alla Scala, 1949, Drammatica fine di un noto, 1955, musicista ("סופו הדראמתי של מלחין מפורסם"), 1955, Il grande ritratto ("הדיוקן הגדול"), 1958, Un amore ("אהבה"), 1963.

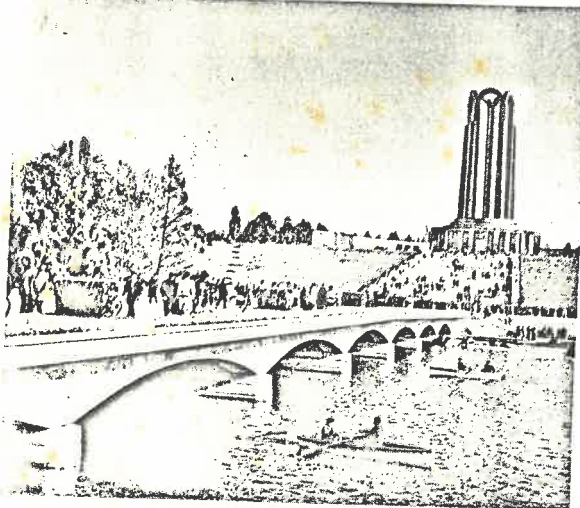
לעומת האווירה הקודרת השוררת במרבית יצירותיו כתב ב' בסיגנון משעשע את ספרו La famosa invasione degli orsi in Sicilia ("פלישת הדובים המפורסמת לסיציליה"), 1945.

P. Pancrazi, *Scrittori d'oggi*, IV, 146-170, 1949. מ. ל.

בוקרסט: מראה כללי של הרובע החדש בֶּלְטָה אֶלְבָּה

בוקרסט (בוקורשטי) (ע"ע, כרך ז', עמ' 943-949), 1.680.000 תוש' (1964); יהודים — 60.000, ב-1960. הוקם האיזור המינהלי בוקורשטי, שבו כלולה העיר; שטח האיזור 20.480 קמ"ר, ויש בו 1.680.000 תוש' (1963).

בוקרסט: ג'וֹהֶעֶסְמָאוֹ; ברקע — יד לֵלֹחֶמֶי החירות

בור, נילס הנריק דְּוֵד (ע"ע, כרך ז', עמ' 953/4). נוסף על השלמת עבודתו המדעית והדרכת תלמידיו הרבים, השתדל ב' בזקנותו לפעול למען פיקוח בין-לאומי על האנרגיה האטומית לשם מניעת סכנת מלחמה גרעינית בעולם. מכתבו הגלוי לאו"ם ב-1955 בנושא זה היה אחד המניעים העיקריים לקיום הוועידה הבין-לאומית בנושא האטום למען השלום בז'נבה באותה שנה. כאות-הוקרה על

ע"ע; מוסטאר — 49.000 תוש' (עם פרבריה: 72.000); טוֹזְלָה — 53.000 תוש' (עם הפרברים: 82.000); בְּנִיָּה לֹקָה — 51.000 (עם הפרברים: 132.000). יהודים — 1.100 נפש (1964).

בוסקוביץ, אֶלְכְּסַנְדֵּר אוֹרִיָּה (1907, קולוז'וואר [היום קלוז', טראנסילוואניה] — 1964, תל-אביב), מוסיקאי ישראלי. ב' למד פסנתר וקומפוזיציה בווינה, ולאחר-מכן בפאריס. מראשית פעילותו האמנותית רחש אהבה עמוקה לפולקלור היהודי; יצירתו החשובה מתקופת נעוריו היא סוויטה לתזמורת, המושתתת על נעימות יהודי מזרח-אירופה. ב-1938 עלה ב' לא"י והיה מחלוצי המחפשים סיגנון ישראלי מקורי ביצירה המוסיקאלית. ביצירותיו ובדרכי התזמור פנה ב' בעיקר אל המסורות המוסיקאליות של עמיהמזרח ושל הקהילות היהודיות שישבו בתוכם, תוך ניצול האפשרויות הטמונות בטעמיהמקרא ובזמרה הליטורגית. על רקע זה נוצרו 3 יצירותיו החשובות: הקונצ'רטו לכינור ולתזמורת (1942), הקונצ'רטו לאבוב ולתזמורת (1943) והסוויטה השמית (1946); שתי האחרונות זיכו אותו בפרסי-אנגל. לאחר-מכן עסק שנים אחדות בהוראה ובביקורת מוסיקאלית, חזר לקומפוזיציה וחיבר את "שיר המעלות" לתזמורת, ואת הקאנטטה "בתיפתח" בשתי שנות-חייו האחרונות חלו תמורות מעמיקות ביצירתו, עם פנייתו לשיטה הסריאלית, שבה כתובות היצירות: "קונצ'רטו דה קמרה לכינור ועשרה כלי-נגינה נוספים" (1962) ו"עדיים לחליל ותזמורת" (נוגנה לראשונה אחרי מותו ב-1965). — כמו-כן חיבר ב' יצירות לפסנתר, מוסיקה קאמרית, שירי-עם ומוסיקה למחזות רבים, כגון: "קידוש השם" לש. אש, "חתונת פיגארו" לבומרשה, "ארבעת העיקשים" לגולדוני, ועוד.

בופל (בהופל) (ע"ע, כרך ז', עמ' 922-923), ב-1956 מוזגה ב' — יחד עם וינהיה פראדש ומדהיה בהרט — במדינת מדהיה פראדש (ע"ע). העיר ב' נקבעה לבירת המדינה; 185.000 תוש' (1961).

בוצטי, דינו (טרורסו) — Dino (Traverso) Buzzati (נר' 1906), סופר ועיתונאי איטלקי. במשך 10 שנים היה עורכו של השבועון Domenica del Corriere. בד בבד עם עיסוקו זה כתב רומאנים, סיפורים ומחזות. ב' מתאר בכשרון דמויות ופרטים, לכאורה ממשיים, אולם למעשה פאנ-טאסטיים; הבדידות האנושית, שאין מנוס ממנה, ועולם של תקוות נכזבות — הם נושאי יצירותיו וגרעינים האידיאליים למציאות הקודרת הזאת, המתוארת לעתים קרובות בהומור דק, מקנה הסופר פרספקטיווה של עולם החלומות וצביון של מופלאות. סגנונו התפתח בהדרגה לכעין סיראליזם ריאליסטי מקורי, שנוהגים להשוותו לדרך כתיבתו של קפקה (ע"ע), אם כי ב' עצמו אינו מכיר בקירבה זו. לשון כתיבתו של ב' קפדנית ומלוטשת.

יצירתו החשובה הראשונה של ב', Barnabò delle mon- tagne ("ברנאבו של ההרים"), 1933, אף שהיא כתובה במת- כונת של רומאן ריאליסטי, יש בה נימה אגדית והזייתית. סגנונו המיוחד בצורתו המושלמת בולט ברומאן המפורסם ביותר שלו Il deserto dei Tartari ("מדבר הטטארים"), 1940, שניתרגם ללשונות רבות, וביצירות שנכתבו לאחר- מכן: המחזות Piccola passeggiata ("טיול קטן"), 1942, Un caso clinico ("מקרה קליני"), 1953; קבצי הסיפורים